O LUME DE ZEI

330

COLECŢIA POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE

330

MIHU ANTIN

RESTUL N-A FOST TĂCERE

ŞTEFAN ZAIDES

O lume de zei

* * * *

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Desene interioare: AUREL BUICULESCU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista

Știința și Tehnica

Anul XIV
15 august 1968

MIHU ANTIN

RESTUL N-A FOST TĂCERE

În seara aceea caldă de august mă plimbam agale de-a lungul falezei, contemplînd zbuciumul foşnitor al talazurilor. Deodată, alături de murmurul plăcut al mării, urechile mele recepţionară şi alt murmur, ceva mai violent şi bizar. De undeva dinspre scările ce duceau la plajă străbăteau nişte strigăte de ajutor, cu o intonaţie specific feminină. Aproape zburînd m-am năpustit în jos, avînd peste cîteva clipe viziunea unei scene stranii : cinci derbedei tineri îşi disputau unul altuia prada care consta într-o tînără blondină ce-şi apăra cu disperare fizionomia ameninţată de examinarea tactilă a brutelor. Deoarece întotdeauna am detestat exprimarea atavică a instinctelor şi mai ales fiindcă în frumoasa victimă identificasem pe buna mea prietenă Valy, i-am sărit repede în ajutor, acţionînd cu promptitudine şi cu eficacitate. Cu un brînci viguros l-am dat peste cap pe individul ce trăgea de bluza Valentinei, apoi i-am spus în grabă fetei împingînd-o în sus pe scări :

— Fugi repede ! Du-te !

Suspinînd, Valentina a dispărut rapid, iar eu am rămas singur în mijlocul haitei căreia îi suflasem prada de sub nas (sau, mai exact, de sub nasuri). În consecinţă, cei cinci îşi concentrară atenţia asupra mea şi primul semn al complezenţei lor a fost o lovitură de picior ce avea scopul de a mă scoate din funcţiune, dar care şi-a ratat ţinta deoarece reflexele mele funcţionau admirabil. Un individ solid şi dezgustător, în a cărui persoană strămoşul antropoid se conservase extrem de bine, îşi repezi din răsputeri pumnul spre gura mea. Deoarece n-am instincte antropofage şi mîna lui murdară părea destul de indigestă, l-am fentat printr-o răsucire piezişă ; cvasipitecantropul nu s-a putut opri din avîntu-i impetuos şi, cu un răget ancestral, s-a rostogolit în jos pe coasta falezei. Acum rămăsesem doar cu patru adversari şi întrevedeam posibilitatea de a ieşi victorios din înfruntare, contînd mai ales pe agilitatea şi pe iniţiativa mea. Cu o lovitură zdravănă de pumn m-am descotorosit de încă un inamic ce s-a prăbuşit pe scări, iar altuia i-am încercat cu muchea palmei limita de rezistenţă a cartilagiului traheei. Avea o limită destul de scăzută, judecînd după horcăitul urmat de răsucirea rapidă în jurul propriei axe. Aceste demonstraţii nu i-au intimidat însă pe ultimii doi, care n-au dat înapoi, ci în mine. Un ticălos a reuşit să mă cuprindă pe la spate cu ambele mîini de ceafă, imobilizîndu-mă, iar celălalt m-a

transformat în sac de boxat. Neconvenindu-mi rolul, am ridicat brusc ambele picioare și l-am pocnit în plexul solar pe boxerul de circumstanță : acesta, conform traiectoriei imprimate de mișcarea mea, intră într-o viguroasă coliziune cu zidul de beton al scării, apoi se întinse la orizontală. Pe ultimul beligerant l-am expediat în compania prietenilor săi, aplicîndu-i cîteva lovituri rapide de cot, cu frecvența unui ciocan pneumatic.

Triumfător, priveam surîzînd cîmpul de luptă, felicitîndu-mă singur în gînd pentru acest recital de virtuozitate, demn de orice „Sfînt" sau „Baron". Din păcate, spre deosebire de faimoșii eroi, eu n-am mai avut parte de happy-end-ul scontat, căci, în mod fatal, îmi subestimasem principalul adversar. M-am convins de asta simțind brusc o durere arzătoare între umeri ; m-am întors, pentru a întîlni rînjetul triumfal al cvasipitecantropului, care tocmai își trăgea cuțitul din spatele meu. Scrîșnind, am făcut un pas nesigur spre mizerabil, dar acesta, fără a-mi da răgaz, își avîntă din nou mîna. În clipa următoare am văzut și am simțit lama tăioasă străpungîndu-mi pieptul și inima, apoi m-am prăbușit, murmurînd printre șuvoaiele de sînge :

— Valentina...

Restul a fost tăcere...

. . . .

O lumină albastră, crepusculară, străbătută de irizări aurii se clătina în fața ochilor mei uluiți care tocmai se deschiseseră clipind înfiorați de neînțeleasa imagine. La fel de inexplicabilă era însăși existența mea, deși îmi simțeam trupul într-o stranie rigiditate, care nu era totuși artificială. Eram viu, trăiam, vedeam, deși fusesem străpuns în inimă de un pumnal. Deoarece sînt dispus să admir tot ce mă depășește, admiram de astă dată necunoscutele forțe ce mă salvaseră, excluzînd cu anticipație intervenția unor forțe supranaturale. Acum nutream dorința arzătoare să aflu cine sînt cei care m-au salvat, și cîtva timp am fost ocupat cu această problemă, emițînd cele mai diverse și absurde ipoteze. Totuși, temporar, am revenit la gîndul inițial al unei puteri supranaturale, ipoteză pe care am alungat-o îndată, spunîndu-mi că dumnezeu n-avea nici un motiv să mă cruțe, întrucît mîncam de dulce în zilele de post. Cumpănind acest serios argument, am insistat totuși să cred în existența unei forțe cerești, dacă nu supranaturale, atunci firești.

— Exact, tinere ! Intuiția ta e remarcabilă ! se făcu auzită o voce străină, infiltrîndu-se în gîndul meu, precum mă așteptasem.

Evident că discutam cu necunoscutul interlocutor prin biounde, telepatie, noțiuni cerebrale sau cum vreți să le numiți. I-am răspuns idem :

— Cred că e cazul să intri direct în subiect, adică să-mi relatezi succint și riguros tot ce mă interesează !

Gîndul străin se conformă :

— Te-am găsit pe stîncile falezei, unde ai fost aruncat după uciderea ta. Ai avut șansa de a fi reperat de bioreceptorul navei noastre care ți-a captat ultimele biounde dinaintea morții și a stabilit rapid coordonatele punctului unde te aflai. Deși printre gîndu-

rile tale unul a fost destinat către o anumită Valentina, cu adevărat ultimele biounde ni se adresau nouă, deoarece, murind, ai regretat că nu vei afla taina „farfuriilor zburătoare". Acum o vei afla, şi o-dată cu aceasta îţi oferim posibilitatea să afli mult mai multe. Întrucît ţi-am găsit trupul complet traumatizat şi refacerea lui va dura cîtva timp, a trebuit să-ţi transplantăm creierul, rămas intact şi care altfel nu putea supravieţui, în corpul unuia dintre tovarăşii noştri care s-a oferit voluntar. Creierul său l-am conservat şi i-l vom retransplanta după reanimarea corpului tău. Nu puteam conserva în aceleaşi condiţii creierul tău, care, deşi foarte asemănător cu al nostru, prezintă diferenţe mult mai complexe pe care, chiar dacă ţi le-am explica, nu le-ai pricepe. Sperăm că vei primi cu interes şi înţelegere această experienţă fără precedent şi te încredinţăm că n-am avut altă alternativă pentru a te slava. Acum, priveşte !

Înaintea mea, plutind, sau zburînd, a apărut un dreptunghi strălucitor în care am recunoscut o oglindă. Purtată de nişte invizibile forţe, oglinda se opri în faţa mea, şi astfel am reuşit să mă văd sub noua înfăţişare. Am scos o exclamaţie prelungă, şuierătoare, de uluire şi spaimă, dar şi de o chinuitoare, stranie bucurie, deoarece din oglindă mă privea un delfin.

. . . .

Gemînd adînc, Victor se trezi şi, ridicîndu-se într-un cot, privi ceasornicul ale cărui minutare arătau ora 4 dimineaţa. Tînărul oftă nestăpînit, uitîndu-se spre soţia lui, frumoasa Valentina, care dormea liniştită, respirînd uşor. Se plecă asupra ei, sărutîndu-i o şuviţă a pletelor aurii, mătăsoase, răsfirate deasupra pernei, apoi coborî din pat şi intră în bucătărie. Fără a conecta lumina, Victor se aşeză pe un scaun şi-şi aprinse o ţigară. Privea fix pe fereastra deschisă în noaptea înstelată, meditînd la bizaru-i vis, această bizară consecinţă a întîmplărilor petrecute în urmă cu zece ani, cînd, salvînd-o pe Valentina din mîinile unor derbedei, suferise un neînţeles traumatism fizic şi psihic. Dar cel mai neînţeles fenomen consta în faptul că fusese găsit abia peste o lună în largul Oceanului Atlantic, pe o plută care dispăruse subit îndată ce el fusese ridicat la bordul unui vas, în imposibilitatea de a oferi o explicaţie plauzibilă tuturor întîmplărilor petrecute. Şi, de atunci, timp de zece ani, noapte de noapte, avea acelaşi vis straniu, întotdeauna întrerupt. Deodată tînărul auzi o şoaptă duioasă :

— Victor...

În cadrul uşii apăruse Valentina, privindu-l cu tandreţe şi compasiune. Tînăra femeie rosti din nou :

— Victor, Victor, te rog...

El se ridică, îşi cuprinse de umeri soţia şi o sărută :

— Bine, Valy... Cum vrei tu...

Ieşiră amîndoi pe uşă. Victor privi înapoi spre fereastră : printre constelaţii sclipea un punct luminos, roşcat-verzui, care evolua într-un zigzag rapid, complicat, de neînţeles.

ŞTEFAN ZAIDES

O lume de zei

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Tînărul biolog Mihai Dobrescu moare în chip ciudat în restaurantul în care a intrat să se cinstească cu vechiul său amic Vulcănescu ; acesta, acuzat de asasinarea biologului, este arestat. Comisarul Bocăncel, însărcinat cu conducerea anchetei, intuieşte, în pofida aparenţelor, că adevăratul asasin nu este Vulcănescu. Într-o zi, Bocăncel întîlneşte în oraş un alt... Vulcănescu ! Urmărindu-l, comisarul îl vede dispărînd în nişte căsuţe cu aspect dubios de pe strada Hagi Ghiţă. Ancheta îşi urmează cursul, şi o nouă figură apare pe genericul acestei triste drame : frumoasa Cornelia, nepoata gazdei biologului.

Cine l-a ucis pe Dobrescu ? Cine e „dublura" lui Vulcănescu (despre care acesta nu ştie absolut nimic) ? De ce îl numea Cornelia pe biolog „zeul timpului"? Acestea sînt tot atîtea întrebări care îl năucesc pe comisarul aparent naiv, întărindu-i, totodată, hotărîrea de a dezlega misterul sinistrului asasin.

Întreprinzînd o descindere în strada Hagi Ghiţă, Bocăncel descoperă sediul unei puternice bande de traficanţi de stupefiante condusă de un anume Matté. Doar banda dispare, şeful ei ascunzîndu-se în vila unui restaurator, Potîngă. După o scurtă luptă cu Bocăncel, Matté dispare din nou — nu mai înainte însă de a-l ucide pe Potîngă.

Făcînd, în sfîrşit, cunoştinţă cu Cornelia, Bocăncel se îndrăgosteşte de ea, deşi bănuieşte că fata îl iubeşte pe... Vulcănescu. Repetînd descinderea în strada Hagi Ghiţă, comisarul intră în posesia unui manuscris al biologului din care află cu stupoare că acesta este autorul unei descoperiri epocale : „Mihailina", leacul veşnicei tinereţi, capabil să facă inofensiv virusul bătrîneţii umane.

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

— Nici n-aţi avea timp, auzii vocea, **jucăria mea** vă priveşte.

Într-adevăr, zării lucind metalul unui pistol îndreptat, de la cinci paşi, spre mine.

— Aşadar, zisei, să începem. Ce doriţi ? Cine sînteţi ?

— Veţi afla totul, domnule comisar. Sîntem emisarii domnului Matté, îl ştiţi, nu ?

— Desigur. Am şi un mandat pentru dînsul.

— De arestare ? întrebă vocea.

— Nu, poştal, şarjai eu.

Rise şi străinul.

— Aveti umor, spuse. Dumneavoastră aveți umor! Așa ceva se întîlnește rar la oamenii din branșa dumneavoastră. Dar să continuăm. V-am spus, sîntem emisarii domnului Matté. Domnul Matté vă roagă să-l lăsați în pace, trimițîndu-vă cuvîntul dumnealui de onoare...

Pufnii.

— ...de onoare, ați spus?

— Da, ce vă mirați? Domnul Matté e un om onorabil! Vă trimite — spuneam — cuvîntul de onoare că n-are nici în clin, nici în mînecă cu moartea lui Mihai Dobrescu. Mai mult decît atît nu vă poate spune. **Deocamdată!**

Mi se păruse mie sau omul lui Matté accentuase mai mult pe cuvîntul **deocamdată?**

— Ce răspuns aveți? mă întrebă, nerăbdător, tipul care stătea în întuneric.

Tăcui puțin și în vremea asta simțeam crescînd în interlocutorul meu nerăbdarea, enervarea.

— Și dacă zic **nu?** Ce-o să fie?

—Ne veți încurca mai departe treburile, care, oricum, pe dumneavoastră nu vă privesc... ci poate numai... pe colegii dumneavoastră de la economică... și vom fi nevoiți, într-un fel sau altul, să ne debarasăm de dumneavoastră. Înțelegeți, nu?

— Din nefericire, pentru mine, domnule, te înțeleg foarte bine, dar nu pot înceta urmărirea lui Matté. Cuvîntul lui de onoare poate m-ar mulțumi, dar faptul că a ucis un om...

— Pe patronul de la **Bolta...?**

— Da.

— Bine, dar aia a fost o răfuială între noi, nu o crimă!

Rîsei iar. Aș fi vrut să-i spun: „Și dumneata ai umor, vericule, deși nici branșa voastră n-a dat prea mulți umoriști!", dar mă abținui.

— Poate așa o fi din punctul dumneavoastră de vedere, spusei, dar din punctul legii... Nu?

Tipul nu-mi răspunse imediat; se vede că nu prea mai știa ce să zică. Abia după un timp spuse:

— Poate că ar fi bine să vă iau, să discutați direct cu șefu'?!

— Ți-a dat el astfel de instrucțiuni? întrebai, la rîndu-mi.

— Nu.

— Atunci... cred că n-ar fi bine. Ar fi și inutil. Întîlnirea cu Matté n-ar schimba cu nimic datele problemei. De-abia că mi-ar face sînge rău că nu-l pot aresta.

Tipul rîse. Rîsei și eu. Un fel de gîlgîit se auzi și din spatele meu — probabil rîdea și bruta ce-mi imobilizase mîinile.

— Atunci să plecăm? întrebă tipul.

— Dacă nu doriți și-o cafea..., răspunsei.

— Vîlco! porunci, din întuneric, interlocutorul meu, întoarce-l pe domnul cu fața la perete!

Mă trezii luat pe sus, cu scaun cu tot, și întors ca o păpușă cu spatele spre ușă.

— Bună seara, domnule comisar! spuse iar tipul. Stați liniștit două minute. Pe urmă vă puteți mișca în voie.

Ieșiră.

Eu rămăsei în scaun, ce-aș fi putut face ? Rămăsei așa multă vreme. Pînă simții că pic de oboseală. Pînă simții că amețesc, tot gîndindu-mă la curajul nebunesc al lui Matté. Oare nu el... sau ei... să-l fi ucis pe Dobrescu ? Atunci cine ? Tot Vulcănescu ?!

Mă ridicai, mă întinsei de-mi pocniră oasele și apoi, dezbrăcîndu-mă, mă vîrîi în pat. Somnul mă cuprinse ușor, pe nebănuite, și curînd mă aflam cu totul în lumea de vis a lui moș Ene.

Cînd mă trezii dimineață, aveam, cum se spune, **capul mare.** Băusem cam mult în ajun. Sunai și veni gazda. O rugai să-mi facă o cafea amară și ea surîse înțelegătoare. Cînd să iasă, o întrebai :

— M-a căutat cineva ieri ?

— Ieri ? Nu, nimeni...

Ce s-o mai fi întrebat ? Însemna că „emisarii" lui Matté intraseră pe horn !

Mă îmbrăcai și-o pornii iar la serviciu.

Cum sosii, aprodul îmi spuse că m-a căutat Suciu și a lăsat vorbă să-i dau un telefon cum oi veni.

Formai numărul laboratorului și-l cerui pe Suciu. Vocea lui, puțin cam dogită, altfel decît de obicei, îmi dovedi, de la bun început, că și el avea **capul mare.**

— Ce faci, mă, ți-a trecut aleanul ? mă luă el în primire.

— Mi-a... Dar ție ? Cum ți-a fost ?

Suciu hohoti în aparat :

— Bine, mă, bine... Gazda mea era liberă și mi-a ținut de urît toată noaptea. Ha-ha-ha, hi-ho-ho ! rîse iar el, gros și prelung.

„Ferice de tine !" — vrui să-i spun, dar n-o făcui și-l întrebai ce mai face, ce mai drege... Și-o lungii cu el mai bine de-un sfert de oră. Și poate că nici atît nu ne-ar fi fost de ajuns dacă nu intra aprodul să-mi spună că inspectorul Danciu mă cheamă la el.

Îl salutai pe Suciu și mă grăbii. Luai dosarul lui M. Dobrescu și tot drumul pînă la cabinet mă gîndii dacă să-i spun sau nu șefului de vizita de aseară. Hotărîi că **nu,** și intrai.

Șeful mă aştepta, ca de obicei, la birou, cu ochii pe cadranul ceasului.

Mă pofti să iau loc.

Mă așezai.

Îmi ceru dosarul, îl frunzări.

— Ceva nou ? mă întrebă.

— Deocamdată...

— ...nimic nou ! completă el, rîzînd. Nu, nu te apăra, continuă el, făcîndu-mi semn să stau liniștit în fotoliu, că n-ai de ce. Să-ți spun cinstit, eu, în locul dumitale, n-aș fi făcut nici pe-atît, crede-mă. Așa că...

Era vădit încurcat : se pierdu o vreme în tot soiul de explicații care să mă facă să mă simt cît mai puțin supărat de insuccesul meu, apoi mi-o spuse franc :

— Eu cred, Bocăncel, că ar fi cazul s-o lași baltă.

Formidabil ! La toate m-aș fi așteptat, dar la asta... Simții deodată că turbez, dar... Mă bîlbîii doar :

— Cu... cum ați spus ?

Rîse. Rîse strîmb.

— Ar fi cazul s-o... **lăsăm** baltă.

Aha ! Va să zică **s-o lăsăm,** n-a mai zis s-o **las,** adică e hotărît și el, șeful meu, să nu mai facă un gest în rezolvarea cazului Mihai Dobrescu.

— Dar, domnule inspect...

Se încruntă :

— Bocăncel ! Mi se pare că am mai determinat o dată raporturile dintre noi.

Mă fîstîcii. De unde o clipă înainte eram hotărît să-i sar în gît și tot să mă țin de rezolvarea acestui caz, acum iată-mă pierdut ca o fetiță de pension căreia directoarea îi face observație. Hotărît — omul acesta mă domina.

Surprinsei pe fața lui o grimasă amară.

— Eu știu și apreciez mult, crede-mă, calitatea asta la dumneata !... că dai dovadă de foarte multă dîrzenie... că ești consecvent, că... Dar crezi oare că mai e nevoie să-ți enumăr toate calitățile ?! Fii la locul dumitale însă, domnule, că altfel...

Se enervase. Se enervase cum niciodată nu-l mai văzusem astfel.

Tăcui. Tăceam mereu cînd nu voiam — sau, mai degrabă, cînd **nu puteam** — să-l înfrunt. Fără să vreau, trecui în revistă toți factorii care-mi puseseră — și-mi mai puneau — piedici în cursul anchetei : coana Roza, nepoata ei (Ah, Dumnezeule, ce nefericit mă simt cînd îi pomenesc numele !), patronul **Boltei reci,** Matté și ai lui, toți... toți... toți și toate cîte întîlneam și de cîte mă izbisem ! Amintindu-i pe toți, mi se limpezi deodată figura serioasă, calmă, în pofida atîtora prin care trecea, cu trăsăturile nobile, ochii luminoși, inteligenți, a lui Vulcănescu. Și, tot fără a fi dorit-o, i se alătură figura — nu mai puțin nobilă, nu mai puțin luminoasă, nu mai puțin inteligentă — a Corneliei. Ei, da, făceau un cuplu bun, păreau hărăziți să fie împreună, păreau fericiți să fie laolaltă.

— La ce te gîndești, domnule ?! mă trezi din visuri vocea lui Danciu.

— La... Eu...

— Pe dracu ! pufni el. Fii serios, domnule, și ascultă-ți șeful, ce naiba ?! Ziceam adineauri : ai ceva de obiectat să punem capăt anchetei ?

— Și Vulcănescu ?

— Păi el e vinovatul !

— Dar n-avem dovezi, n-avem...

— O să declare el singur că-i vinovat. O să-l lămurim noi ; de altfel, dacă-i promitem circumstanțe atenuante în cazul că va declara singur...

Părea atît de puțin convins ! Și, de aceea, glasul său suna atît de puțin convingător. Mă cutremurai totuși. Apoi mă rușinai. Adică ce, acum auzeam pentru prima oară astfel de cazuri ? Doar nu venisem de ieri, de alaltăieri în poliție.

— Bine, dar permiteți-mi să vă repet că omul acesta e nevinovat.

— Serios, domnule ?! se prefăcu mirat Danciu. Se poate.

— Vă asigur ! **Sînt** cel mai în măsură să știu !

— Mi-am pierdut timpul de pomană cu dumneata. Ce dracu, domnule, nu pari atît de prost pe cît... Nu înțelegi ? Ai dat peste un caz nenorocit... Se pare că sînt interese mari în joc, că... ce dracu, trezește-te odată, doar nu mai ești copil ! se înfurie iar Danciu.

— Dacă-mi permiteți..., începui.

— Ce să-ți permit ? Ce să-ți mai permit ?! Vrei să mă nenorocești și pe mine ?! Află, omule, că Parchetul refuză... Refuză, înțelegi ?... să dea ordinul de arestare pe care noi... **dumneata...** îl ceri cu atîta perseverență.

Parcă începeam să înțeleg ceva.

— Ordinul pentru Matté ?!

— Ei, da ! Poți să-mi spui de ce-l refuză ?

— Eu ? Dacă nu știți dumneavoastră...

„Dobitoc !" Mi se păru a-l auzi pe Danciu strecurînd printre dinți. Dar spuse cu totul altceva :

— Ai încă 48 de ore să-ți rezolvi afacerea, e clar ?

— Fără... mandantul de arestare solicitat ?

Mă privi mirat :

— Doar ți-am mai vorbit de el. Adineauri !

Mă ridicai. Întrebai :

— Și dacă... ezitai. Numai o clipă. Dar Danciu, nerăbdător, întrebă :

— Dacă ce ?...

— ...dacă nu rezolv în 48 de ore ?

— O să lichidăm așa cum ți-am spus.

— Și dacă rezolv ?

— Iei totul pe răspunderea dumitale : și laurii, și — ceea ce e mai cert — ...necazurile izbînzii ! E clar, da ?

Din ușă mă mai întorsei o dată și mi se păru iar surprinzînd pe buzele inspectorului cuvîntul acela de adineauri : „Dobitoc !"

10

Trebuia să verific imediat o idee care-mi venise în minte. Dar pentru asta aveam nevoie de Cornelia. Poate și de Vulcănescu. Vulcănescu îmi era mai la îndemînă ; n-aveam decît să dau jos, la arest, un telefon și să cer să-mi fie trimis. Dar, după toate cîte văzusem că se petrec cu Cornelia în ceea ce-l privește, ar fi fost inuman din partea mea să-i pun întrebări care să-l răscolească, să-i distrugă, poate, ultima bucurie.

Mă hotărîi pentru Cornelia.

Mi-era greu — va fi nevoie, poate, să mă rog mult și bine de ea pînă să-mi adreseze vreun cuvînt. „Am s-o arestez" — mă gîndii. „Dar am s-o sperii, am s-o îndepărtez și mai mult de mine, o să-i par iarăși o brută de comisar, o să..." Doamne, niciodată nu-mi făcusem asemenea procese înainte de a discuta cu o femeie. Și doar mi se mai iviseră astfel de prilejuri.

Intrai la Tic-Tac să beau ceva înainte de a mă prezenta Corneliei. Curajul lașului — băutura. Mă oprii lîngă bar și cerui un coniac mic.

— Da să fie „Martell", precizai barmanului.

— Se poate, don comisar ?! se simți omul jignit. Îndată !

Cît așteptai coniacul, îmi plimbai privirile prin local. Și deodată... Da, omul acela era Matté ! Judecai cu viteza luminii. Sau poate că nu mai judecai de loc. Cine mai știe ? Electrizat, o pornii pe urmele lui. „Îl voi aresta" — hotării. „Orice s-ar întîmpla, îl voi aresta !"

Matté, scurt și voinic, străbătea cu mișcări destul de vioaie printre mese. Și nepăsător. Îl văzui intrînd la WC. Așteptai o clipă, apoi intrai și eu. Matté însă se afla în vreo cabină. Înțelesei în care, zărindu-i, pe sub ușă, pantalonii maro-cadrilați.

Cînd ieși, eu mă aflam deja în dreapta ușii pe care o deschise larg. Căutai să fiu calm. Spusei :

— În numele legii, ești arestat ! Mîinile sus !

Matté se execută.

Nu știam ce să fac. Apoi, brusc, mă gîndii : „O fi înarmat ?!" Mă apropiai să-l percheziționez. Primul meu gînd fu să-i strecor mîna în buzunarul interior al hainei, dar cînd mă apropiai de el Matté se sprijini, întîi de ușorul cabinei, apoi alunecă jos, moale ca o cîrpă.

Mă pierdui cu firea : asta-mi mai lipsea, singurul meu „atu" să moară în mîinile mele. Mă aplecai să-l ascult, să văd dacă mai răsuflă, și mă pomenii deodată zvîrlit cu capul de-un pisoar. În clipa următoare, Matté, cu pistolul în mînă, surîdea ironic.

— Stai liniștit, îmi spuse, dacă vrei să... (Mi-arătă pistolul).

— Ai să tragi într-un comisar ?

Rîse :

— Dacă va fi nevoie... Am mai făcut-o, să știi.

Îl crezui. Doar mai trăsese asupra mea în pădure. Totuși nu puteam rămîne în postura asta caraghioasă, cu capul sub para pișoarului. Zisei :

— Dă-mi voie să mă ridic...

Rîse iar :

— Ei, nu, chiar așa de prost nu sînt.

— Bine, dar poate intra oricînd cineva aci, mă vede în halul ăsta...

— O să zică că ești beat. Dar să sfîrșim cu glumele : ce-ai cu mine ?

— Ai ucis un om. Poate doi.

— Zău ? Pe unul îl știu și eu, dar al doilea care-i !

— Cel cu care ai băut o zi întreagă la **Bolta rece.**

— Dobrescu.... (Mi s-a părut mie sau în ochii lui Matté s-a stins luminița aceea ironică ?) Îmi pare rău, domnule, dar nu eu l-am ucis.

Căutai să bravez ; rîsei :

— Bineînțeles că nu dumneata. Unul dintre oamenii dumitale !

— Te-nșeli, spuse Matté, crezi că m-aș da în lături să recunosc ? Asta mi-e meseria. Și, cum dumitale nu ți-e rușine că ești polițist...

— Oho !

— ... așa nu-mi este mie rușine să recunosc că mă îndeletnicesc cu...

— ... stupefiante, completai eu.

— Exact ! Așa că... Uite, pe Potîngă : l-am ucis ? L-am ucis. Recunosc.

— N-ai încotro, doar ai făcut-o sub ochii mei.

— O merita. Dar nu pentru că m-ai văzut recunosc, ci pentru că am **făcut-o,** înțelegi ? Şi niciodată nu fac decît ceea ce **vreau** să fac. Te rog să mă crezi că pe Dobrescu nu eu l-am ucis. Şi nici oamenii mei. Scopul meu a fost să-l răpesc. Mă crezi ? Voiam să-l duc undeva... într-o țară... unde să poată lucra în voie, să poată crea...

— Ştiai la ce lucra ?

Matté rîse :

— Are vreo importanță ?

— Are.

— De ce ?

— La voi, în locuința din Hagi Ghiță, am găsit trei bilețele care vă acuză.

— Ț-ț ! se prefăcu speriat Matté. Şi ce scrie în bilețelele acelea ?

— Le-am dezlegat, n-ai grijă !

— Ei, și ce-ai descoperit ?

— Mesaje cifrate care vă autorizau să-l executați pe Dobrescu...

— Formidabil ! Ce cap ai, Bocăncel !

Mă tutuia. Dar ce puteam să-i fac ? Era el cel mai tare. Mă prefăcui mai departe scufundat din ce în ce mai mult în prostia mea.

Zisei :

— De pildă, ultimul mesaj, de la Louis...

Matté deveni atent. Apoi rîse iar :

— Ești cu pe puțin 20 de ani mai tînăr decît mine, băiete. Crezi că un mesaj ca acela semnat **Louis** m-ar putea implica în afacerea Dobrescu ? Mă încurcă foarte mult... mă stînjenește în afaceri zelul dumitale. Atît. De aceea ți-am trimis emisari... să ne înțelegem ! De aceea port discuția asta cu dumneata. **Eu** am aranjat discuția asta, înțelegi ? Nu te surprinde că n-a mai intrat nimeni la W.C. ? Doar discutăm de mai bine de-un sfert de oră !

— ?...

— Doi oameni de-ai mei, doi „polițiști", păzesc ușa pe-afară !

— !!...

Matté rîse :

— Te miră ! De cînd ai plecat din Prefectură te urmăresc oamenii mei și, bineînțeles, am aflat că ești singur.

Într-adevăr, mă lucraseră strașnic.

— ...Mesajul lui Louis, continuă Matté, a fost trimis în sensul că putem să-l răpim pe Dobrescu. Înțelegi ?

Începea să mă enerveze — în orice caz, mă șoca neplăcut — acest „înțelegi", pe care Matté mi-l arunca la tot pasul. Cum dracu să nu înțeleg ? Mai ales acum, după cîte-mi cîntase de-o jumătate de oră, înțelegeam din ce în ce mai bine.

— Concluzia, domnul meu, e că nu **eu...** nici **noi...** l-am ucis pe Dobrescu. Trebuie să mai știi că Dobrescu a lucrat pentru noi în laboratoarele din Hagi Ghiță. Începusem să-l îndrăgesc. Era un om tare punctual și... serios. Şi de loc **materialist,** înțelegi ? Poate că nu știi, dar cît a lucrat pentru noi n-a cerut un ban. Un bănuț n-a cerut, înțelegi ? Singura condiție ce ne-a pus era să-l lăsăm după-amiezele singur, să lucreze la... mă rog, la ce lucra. (Poate că mai tîrziu, dacă

ne-om mai întîlni, o să-ţi spun şi la ce lucra.) Dobrescu e singurul om din viaţa mea care n-a căutat să-mi stoarcă bani. Înţelegi ? Sin-gu-rul ! Asta e... Sper că ne-am lămurit şi... Apropo : ştiu cine l-a ucis. Bănuiesc, n-am încă certitudinea. Căutăm încă şi o să aflăm. Şi fii sigur că atunci o să ne răfuim **noi** cu ucigaşii lui Dobrescu... Aşa că...

— ... pot să mă astîmpăr, da ?

— Exact.

Ciudat, ceva în genul ăsta îmi recomadase şi şeful.

Simţeam cum, tot mai mult, îmi amorţea întregul corp. Din pricina proastei poziţii.

Matté îşi vîrî pistolul în haină. Se îndreptă spre uşă. De acolo se întoarse zîmbind graţios către mine :

— Poţi să te scoli, Bocăncel ! Şi... pace între noi, da ?

Şoptii :

— Da...

De altfel, eram cinstit : cel puţin pînă aveam să-l aflu pe asasinul lui Dobrescu, n-aveam de gînd să-l mai supăr pe Matté. Mă convinsese omul că nu el l-au cis pe Dobrescu. Şi — dracu ştie de ce ? — îl credeam pe acest criminal de profesie.

Se închisese cam de multişor uşa în urma lui şi eu continuam să rămîn în poziţia ştiută. Gîndurile mă potopiseră.

Mă ridicai. Cu greu mă ridicai. Mă simţeam de cauciuc şi milioane de ace mă împungeau peste tot. Mai ales în mîini şi în picioare. Mă rezemai de perete şi, proptit de el, o apucai, cătinel-cătinel, către uşă. Dar pînă la uşă tot nu-mi revenii. Şi cum puteam ieşi aşa, ca un om beat, în restaurant ? Mă cunoşteau mulţi.

Mai stătui o vreme pînă ce mă simţii capabil să merg, apoi o apucai repejor prin salon. Călcam totuşi ca pe arcuri.

Barmanul mă văzu şi, făcînd un semn cu sticla în mînă, îmi strigă :

— **Martellu,** don comisar !

Dădui din mînă a lehamite şi ieşii.

Bulevardul Elisabeta era plin de lume. Majoritatea tineri. Fete, băieţi... Liceeni. Şi studenţi. Era încă prea devreme să se plimbe şi alţii. Aruncai priviri atent în dreapta, în stînga. Apoi, cînd mă încredinţai că nici Matté, nici vreunul dintre oamenii săi nu se află pe aproape, mă repezii la un telefon public. Voiam... **trebuia** să cîştig timp. Altfel m-aş fi repezit pînă la Prefectură.

Formai numărul Prefecturii şi cerui interiorul lui Danciu. Ca să mi-l dea pe comisarul ajutor Iancu, trebuia să-i cer permisiunea inspectorului-şef. Aparatul însă parcă avea draci ; nu se mai auzea, în receptor, nici un zgomot. A, ba da : un clinchet uşor, apoi...

— ... exact aşa cum vorbiţi dumneavoastră i-am spus şi eu ?!

„Ce dracu ! — mă trezii spunînd. Dar asta e vocea lui Danciu ! Cu cine o fi vorbind ?"

— Allo !... strigai în pîlnie.

— Poftiţi ?... aţi spus ceva ? se auzi iar vocea inspectorului.

— Nu, nu, dragă... continuă !, se auzi răspunzîndu-i o altă voce. Necunoscută.

„Se pare că am nimerit pe firul inspectorului în timpul unei convorbiri. Asta-mi mai..."

— ... Dar Bocăncel, cum v-am spus, deși e un comisar foarte bun... excepțional... vrea neapărat să rezolve cazul ăsta, să...

„Asta-mi mai lipsea" — voisem să spun cînd inspectorul Danciu mi-a pomenit numele. Așadar, despre mine vorbea !

Mă hotărîi să ascult.

— Trebuie să faci totul, dragul meu, ca băiatul dumitale... Bocăncel ăsta.. să se astîmpere. N-avem nevoie de rezolvarea acestui caz, înțelegi ? N-avem nevoie ! Un maniac care toată viața n-a făcut nimic... un... E clar că acela...

— Vulcănescu ?!...

— ...așa, l-a ucis din gelozie... sau... Dar ce dracu, dom'le, să vă învăț eu ?

— N-nu, dar... încercă Danciu totuși.

— Nici un dar, dom'le ! Află că papà s-a făcut foc cînd a aflat de la procurorul general că susțineți totuși să obțineți mandatul... prăpăditul acela de mandat de arestare...

O clipă, pe fir nu se mai auzi nimic. Apoi, deodată, vocea aceea, care la început mi se păruse necunoscută, dar pe care, atunci cînd pronunță cuvîntul „papà", o identificai a fi a prefectului... (căci numai el îl numea astfel pe ministrul de interne !...), vocea aceea, spuneam, zise răspicat :

— Așa că, Danciule, potolește-te ! potoliți-vă ! E în joc pîinea voastră, nu mă supărați ! Și așa, în stadiul în care ne aflăm, și papà tot mi-a cerut să iau măsuri aspre... Eu mă aflu la Sinaia, acum n-aș dori, îți dai seama, să fiu nevoit, tam-nisam, să vin la București.

— Excelență, îl auzii pe Danciu abia vorbind, pierdut, cu o voce spășită cred... ce mai : sînt sigur !... că totul va fi cum doriți.

— Bine, bine, Danciule. Să... sperăm. La revedere !

— Să trăiți !

. . . .

„Să trăiți ! Să trăiți, dar să putreziți ! îl blestemai, în gînd, pe prefect, pe papà și pe Danciu chiar. Lua-v-ar dracu pe toți !"

Pusei receptorul în furcă. Nu mai avea nici un rost să-l chem pe Danciu : nu numai că mi l-ar fi refuzat pe Iancu, dar m-ar fi rechemat și pe mine de urgență...

Pe Cornelia o găsii la masă. Era cu mătușă-sa, coana Roza. Contrar așteptărilor, mă primi blîndă, de parcă mă tot așteptase. Era tristă totuși.

Luai loc pe-un scaun, la masă. (Insistase atît de mult și ea și coana Roza !...) Mi se servi o țuică rece de prună, apoi o supă fierbinte, cu tăiețel.

— Mănîncă, e tare bună ! mă îndemnă coana Roza.

Cornelia mă privea tot mai tristă, tot mai întrebătoare. O găsii palidă, obosită ; slăbise... O întrebai din ochi : „Ei, ce e ? Ce s-a întîmplat cu tine ?!"

Izbucni în plîns :

— Nu mai pot, simt că înnebunesc. Ce se-ntîmplă ? Cine era omul din Cișmigiu ? Ce...

Se poticni. Plînsul o îneca. Lacrimile-i curgeau, șiroi, în supă. O liniștii :

— Ce-i cu tine, Cornelia ? Nu l-ai recunoscut ? Era Vulcănescu... (Ce rost avea să-i vorbesc de „stafia" lui ?)

— Minți, strigă ea isteric, încît coana Roza, mătușă-sa, tresări pe scaun. Minți ! Cine era omul acela ? Am fost... ă... ă... la Prefectură... Imediat am fost... Vulcănescu era în arest... Omul acela nu era **el** ! De altfel, mersul lui nu era... parcă... Era...

Ce puteam face ?

— Da, recunoscui, nu era el.

— Atunci... Atunci **cine** era ? izbucni ea și mai violent.

Făcea, evident, o criză de nervi. Căutai să par cît mai calm.

— Asta voiam să aflu și eu cînd m-am luat după el. Din nefericire...

— Te-am împiedicat eu..., spuse Cornelia. Sînt o proastă !... o neghioabă !... Întotdeauna am fost o proastă și o neghioabă !... O încurcă-lume.

— Liniștește-te, o rugai.

— Nu, nu, nu ! Lasă-mă, știu ce spun ! Devenea din ce în ce mai arțăgoasă.

Se apucă cu mîinile de păr, trăgînd disperată. Coana Roza, năucă, rămăsese perplexă. Dacă văzui așa, strigai odată la fată :

— Termină ! Ce-s istericalele astea ?!

Dar Cornelia nici un se sinchisi. Atunci o lovii zdravăn peste față, cu palma. Rămase ca trăsnită ; lacrimile i se uscară subit pe obrajii încinși. Ochii ei, dilatați, cuprinși de febră, mă priveau mirați.

O întrebai normal, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat :

— Ei, te-ai mai liniștit ?

— D-da... mulțumesc.

Îi dădui un pahar cu apă. Sorbi puțin din el și-l așeză pe masă. Mi-a spus :

— Mulțumesc ! Cred că mă cam pierdusem cu firea. Știi... omul acela...

— Să-l lăsăm pe **omul acela,** spusei eu, hotărît.

— Așa-i ! Dă-l păcatelor... ! prinse glas și coana Roza.

— Să mîncăm, mai zisei eu și, dînd exemplu, îmi umplui gura cu tăițeii pufoși, galbeni, făcuți „spicial" de coana Roza.

După supă, Cornelia se duse să aducă niște vin. Cum ieși, mătușa începu :

— Ai făcut bine, domnule dragă, că i-ai tras o palmă. Nu știam ce e cu ea. Credeam că s-a bolunzit !

Ușa de la intrare ne vesti că fata se întoarce.

La felul doi — niște sărmăluțe în foi de viță, untoase, de-ți se topeau în gură — începui eu discuția. Mai ales că bătrîna, strigată de o vecină, dispăruse de la masă.

— Spune-mi, Cornelia, între obiectele rămase de la Mihai Dobrescu se află și-o fotografie de-a ta...

— Mihai mă curta...

— Știa că-l iubești pe Vulcănescu ?

Voisem s-o iau prin surprindere cu întrebarea aceasta, pînă atunci nu mărturisise niciodată dragostea ei pentru Vulcănescu. Dar fata răspunse liniștit :

— Nu cred. Eu n-am avut cînd să i-o spun, iar el... Nu, nu cred să fi observat.

— Te iubea ?

— Da.

(Era atît de sigură pe răspunsurile ei !)

— Te iubea... mult ?

Surîse :

— Mult, puțin... crezi că iubirea se poate măsura ?

— Poate că ai dreptate, recunoscui. Dar să revenim la fotografie. Îți mai amintești ce i-ai scris pe ea ?

Păru că se gîndește. Apoi :

— Cred că da.

— Ei ?...

— I-am scris cam așa : „Lui Mihai, frumosul Zeu al timpului". Am zis bine ?

— Exact. De ce îi spuneai „frumosul Zeu al timpului" ?

— Nu știu... Așa... așa mi-a venit, și așa am scris.

Mințea. Era vădit că mințea. Se înroșise, se bîlbîia. Și doar pînă atunci discutase normal, limpede.

I-o spusei :

— Minți, Cornelia.

Nu tăgădui. Zise moale :

— Ce vrei de la mine ?

O căldură sufocantă urcă în mine, de undeva, din adîncuri. Un efluviu magnetic iradia, din fiecare fibră a fetei de lîngă mine, de care, fără să vreau, pe sub masă, îmi rezemasem un genunchi, și mă îmbăta. Declarai amețit, beat :

— Cornelia ! Știi că te iubesc... știi cît de mult te iubesc ! Știu... simt că n-ai nici un amestec în nenorocirea lui Mihai... Că nici Vulcănescu (fata tresări) n-are vreun amestec...

— Dar îl ții totuși arestat..., îngăimă ea acuzator.

Eu însă nu o auzii. Sau, în orice caz, mă prefăcui a nu o auzi. Continuai :

— Spune-mi tot, Cornelia, și chiar dacă ai să fii vinovată...

Mă privi surprinsă.

— Prin absurd, judecînd !... Chiar dacă ai să fii vinovată, să zicem, tot am să-ți trec totul cu vederea !

Surîse amar :

— Și... ce preț ceri ?

— Nimic ! Dar aș dori să-mi spui de ce i se zice așa lui Mihai.

— Numai eu îi spuneam așa...

— Ciudat.

— Nu-i de loc ciudat. Îi spuneam astfel pentru că...

Se auzi venind coana Roza. Cornelia zise :

— O să-ți spun mai tîrziu, vine tanti acum.

Coana Roza intră veselă în încăpere. Zise :

— Discutați, copii ? Așa ? E, să știți că mă bucur. Că zicea și madam Toncu... vecina... „V-a venit un bărbat drăguț. Sper că pentru

domnişoara Cornelia". Eu rîd : „Ei, păcatele mele, că doar nu pentru mine !"

O privesc pe Cornelia. E roşie ca sfecla. Simte c-o privesc şi izbucneşte revoltată :

— Tanti ! Ce Dumnezeu ! Doar ţi-am mai spus !...

Nu pomeneşte ce i-a mai spus mătuşi-si, dar coana Roza tace contrariată. Doar cînd nepoata se potoleşte, ea se scuză moale :

— Da ce-am zis rău, don comisar, ai ? şi mă ia drept apărător.

Zic :

— Lasă, coană Roza, că nu-i nimic rău. Cred că vecina n-a făcut o crimă spunînd că-s băiat drăguţ. Şi-are dreptate şi cu chestia cealaltă... Adică cu vizita : la Cornelia am venit, deşi... (fac o pauză scurtă, de efect), deşi, zic, dumneata eşti o femeie simpatică !

Coana Roza rîde ; rîde, se pare deconectată de necazuri şi Cornelia. Rîd şi eu. În definitiv, am cele mai multe drepturi să rîd, doar eu am împăcat lucrurile.

Gustăm din plăcinta cu mere a coanei Roza, o lăudăm — pe plăcintă şi pe autoarea ei —, apoi începem să ne plictisim. Cornelia, mai degrabă ; pare enervată de faptul că nu sîntem singuri, că nu putem discuta. Se vede că şi ea ţinea să n-o amestece pe coana Roza în treburile noastre.

Am impresia că sînt fericit inspirat şi zic :

— Dacă n-ai nimic împotrivă, coană Roza, aş invita-o pe Cornelia la un film.

Femeia rîde, veselă, bătîndu-se cu palmele rotofeie peste coapsele mai mult decît pline.

— Da ce să am, păcatele mele, mă bucur chiar. Mergeţi sănătoşi !

Ne ridicăm. Plecăm. Coana Roza ne conduce pînă la poartă. Apoi din poartă privirile ei ne urmăresc pînă la capătul străzii, unde dispărem după colţ.

11

Mai aveam la dispoziţie 24 de ore. În 24 de ore se pot face multe. Dar eu nu reuşeam de loc să mă mobilizez. Eram complet deconcertat. Mărturisirile Corneliei mă năuciseră. Credeam că acum, cînd puteam spune mai mult ca oricînd că-l cunosc pe Mihai Dobrescu, zelul meu în prinderea asasinului — sau asasinilor — va spori şi se va termina fructuos. Dar... toate cele aflate în ultima vreme, una după alta, mă năuciseră, îmi paralizaseră gîndurile.

Stau întins pe pat — nici măcar nu m-am descălţat — şi răsfoiesc jurnalul lui Dobrescu. Recunosc scrisul său ordonat, mărunt şi caligrafiat. Recunosc gîndurile sale — atîţia care-l cunoscuseră îmi vorbiseră despre ele, despre autorul lor, despre felul său de a fi. Nu sînt prea multe însemnări, dar ele aruncă o lumină vie, puternică asupra celor petrecute în ultimele luni de viaţă a autorului lor. În caietul acesta şcolăresc, cu scoarţe gălbui, de carton, e acelaşi scris mărunt, ordonat, la fel cu cel din carneţelul găsit în strada Hagi Ghiţă. Un om şi-a aşternut tot ceea ce avea pe suflet ; a căutat să

fie cinstit cu sine însuși. A avut acest curaj. Răsfoiesc paginile una după alta, citesc și iar citesc și vremea picură, picură, picură... prelingîndu-se puțin cîte puțin, dar trecînd.

Caut să reconstitui, cît îmi este cu putință, viața acestui om, dar mi-e imposibil. Personalitatea lui mă copleșește, simplitatea lui mă dezarmează, omenia lui mă zguduie! E atît de greu să afli un om în zilele noastre! Sfîrșesc, în cele din urmă, hotărînd că tot mai bine e să-l las pe Dobrescu să vorbească despre sine. Iată de ce redau, așa cum le-am aflat și eu, cele cîteva însemnări — un număr mic de pagini din caiet — ale lui „M. D.", cum ține să semneze autorul lor.

JURNAL DE FRONT

Țin mult să-mi intitulez astfel acest prieten intim — jurnalul — pentru că viața toată e un front și omul, indiferent cît timp trăiește, este un soldat; un soldat mai mult sau mai puțin luptător, mai mult sau mai puțin intreprid, mai mult sau mai puțin curajos, dar oricum un luptător.

Pe unii, la capătul acestei lupte anevoioase, îi așteaptă victoria — gloria și recunoașterea unanimă, nemurirea; pe alții — indiferența, nepăsarea sau uitarea semenilor. Dar nimeni și niciodată n-a știut din primele zile, de la primele **atacuri** de va izbîndi sau nu. De aceea, omul este dator să lupte și să înfrunte acest uriaș front ce i l-a zămislit Natura; aceasta e suprema lui îndatorire și singurul fel în care se poate răzbuna — sau îi poate mulțumi — pe cei care i-au dat viață și, mai departe, l-au format om. Ca să-mi fie mai ușor în acest uriaș și neîntrerupt front, ca să am un sfetnic bun și apropiat, și sincer — mai ales sincer! — încep paginile care urmează.

17 ianuarie 1939 :

Azi am auzit un frumos proverb danez: „Peștișorul speră pînă la moarte să devină balenă". Dacă îl auzeam alaltăieri, l-aș fi pus ca **motto** la jurnalul meu. Ce altceva sînt și eu decît un peștișor care se dorește balenă ?!

18 ianuarie :

Duminică mohorîtă de iarnă. O așteptam altfel, se vestise altfel. Am dat o raită prin librării. Și prin Cișmigiu. Aceeași lume și-ntr-un loc, și-n celălalt. Și parcă totuși alta.

L-am cunoscut, în Cișmigiu, pe o bancă, pe d-l Matté. Se pare că-i un fel de francez. Ciudat și simpatic individ.

17 februarie :

N-am mai scris de mult. Lipsă de consecvență — adică tocmai de acel **ceva** necesar ținerii unui jurnal. Am o scuză însă: am zis că voi scrie numai ceea ce este mai important și nu toate nimicurile. Iar celălalt „jurnal" îmi consumă tot timpul.

Am izbîndit ! Am fost prezentat domnului G. B., membru al Academiei. Îl cunoșteam — **eu** pe el — de la facultate, ne-a ținut cîteva cursuri. S-a oferit să mă ajute.

19 februarie :

Speranțele pe care le nutresc după întîlnirea cu d-l G. B. m-au făcut să fiu mai optimist. Așa se explică faptul că ieri mi-am permis să citesc. Toată ziua. Pe seară am terminat **Adam și Eva** a lui Rebreanu. Cîtă măiestrie ! Deși... Dar cine poate ști totul ? Totuși putea, prin repetiția de șapte ori a aceluiași plan, să ajungă la șablon, dar nu numai că n-a folosit șablonul, ci a dat o carte remarcabilă. Să scrii despre nemurire !... Eh, viață ! !

Am reținut rîndurile : „Gîndul morții îi apărea din cînd în cînd ca o întrebare care cere dezlegarea. **Moartea nu poate fi sfîrșitul sfîrșitului.** Ar fi o absurditate. Atunci pentru ce ne-am mai născut ?" Ca să ne cunoaștem pe noi înșine, domnule Rebreanu, ca să trăim, să suferim, să iubim și să creăm. Oare îi voi putea spune vreodată toate acestea domnului Rebreanu ? Unde l-aș putea întîlni eu, un șomer ?

20 februarie :

Noaptea, tîrziu. De fapt e deja... dimineață. M-am întors de la un botez. Am stat aproape lipit — era multă lume — de nepoata gazdei mele. O cheamă Cornelia. Botezul a fost frumos. Și tradițional. Am petrecut pe cinste. Un vin de la mama lui, o găinușă rumenioară, **antren** — cum s-a obișnuit să spună românul nostru — și doi buzați de lăutari de știau a-i zice cîntece din bătrîni. Și iată fericirea omului !

24 februarie :

D-l G. B. mi-a comunicat că a discutat ideea mea cu mai mulți colegi — biologi — și li s-a părut tuturora bizară. „Așa încît, domnul meu, îmi pare rău, dar..." etc. etc. etc.

26 februarie :

Din nou d-l Matté. Formidabil bătrînel ! Mi-a servit un prînz pe cinste la o bodegă de lîngă Cișmigiu ! La despărțire mi-a strecurat și trei poli. „Lasă — mi-a zis —, o să mi-i dai dumneata..." „Dar sînt speranțe puține să găsesc ceva de lucru !" — i-am răspuns. A surîs : „O să încerc să te-ajut și eu !"

27 februarie :

„Eu merg încet, dar nu mă întorc niciodată"

Abraham Lincoln

1 martie :

Cornelia e tot mai frumoasă. Sau mi-se pare mie? Simt că mă îndrăgostesc de ea.

2 martie :

Gazda mi-a amintit, delicat, că n-am plătit chiria de 3 luni. Dumnezeule, de unde să iau bani?

3 martie :

Vulcănescu! De atîta vreme nu ne-am mai văzut. De la absolvirea facultății. Lucrează, e bine... Mi-a fost rușine să-i spun că sînt șomer.

4 martie :

Am tot mai mult impresia că și Cornelia mă simpatizează. Oare?

6 martie :

Se pare că da, Cornelia începe să mă-ndrăgească. O, ce bucurie! Dacă n-aș fi om serios, aș țopăi într-un picior ca un copil.

Democrit spunea că „o viață fără bucurii este ca un drum lung fără hanuri". Oare dragostea Corneliei să fie primul han apărut în drumul meu?

7 martie :

Domnul Matté mi-a făcut rost de o slujbă!
E bine să ai prieteni.

8 martie :

Nu pot primi slujba domnului Matté. E o infamie ceea ce-mi cere.

10 martie :

Coana Roza, gazda, îmi face mizerie. Poate că are dreptate, săraca. În afară de pensioara după urma răposatului și chiria mea nu mai are nici un venit.

14 martie :

Am căutat la toate agențiile; oamenii rîd: „Cine să aibă, dom'le, nevoie de biologi!..."

15 martie :

Am încercat să duc valize în Gara de Nord. Nu s-a oferit nimeni să-mi ceară să-i car bagajul în afară de o băbuță. Iar cînd am pus-o pe tren mi-a zis numai :„Mersi, maică !" Dar şi numai pentru atît doi haidamaci de hamali m-au speriat că dacă repet „gestul" o să-mi pară rău. Ce să fac ?

18 martie :

D-l Matté mi-a dovedit că „vrea" să m-ajute. Mi-a indicat numele a doi biologi şi un doctor-farmacist care au acceptat să lucreze pentru el. Pe biologi îi cunosc, mi-au fost colegi.
Să accept ?

19 martie :

Am acceptat. Lucrez cu Matté. Opium. Extragere, dozare, împachetare... E formidabil ce utilaj pot să aibă bandiții ăştia în laboratoarele lor !

22 martie :

N-am acceptat să fiu plătit pentru ceea ce fac. Barem dacă lucrez pentru diavol, să nu mă vînd lui. Am convenit cu el să-mi dea cîteva mii de lei pînă termin lucrarea. Bineînțeles, în laboratoarele lor.

23 martie :

I-am plătit coanei Roza. Mi-a zis iar „domnu' Dobrescu". Cînd e supărată îmi zice numai „domnu'".

Am fost cu Cornelia la film...

26 martie :

M-a vizitat Vulcănescu. Straşnic băiat ! Mîine sînt invitat la masă la părinții lui. Se laudă că maică-sa face o saramură de crap !...

A găsit-o tare simpatică pe Cornelia. Cornelia, în schimb, a zis despre el că „pare antipatic".

30 aprilie :

N-am mai scris de mai bine de o lună. Am fost foarte ocupat. Am lucrat şi nopțile. Visul meu prinde viață.

1 mai :

Vulcănescu susține că-s nebun. În orice caz, am convenit că pînă voi fi în măsură să-i dau și alte date rămîn... nebun.

8 mai :

Cornelia s-a fotografiat. Mi-a dat și mie o poză cu dedicația : „Lui Mihai, frumosul Zeu al timpului". Oare oi fi chiar frumos ? Păcat că n-am o oglindă ; m-aș admira mai des.

16 mai :

De cîteva zile, unul dintre tipii lui Matté mi se tot vîră în suflet.

22 mai :

Matté mi-a făcut propunerea să-i vînd lui invenția. Sau, în orice caz, să accept să plec în Franța. (N-a pomenit numele țării, dar cred că e vorba de Franța sau de Elveția.) „Ce rost are să nu accepți ? Pasteur al nostru spunea că știința n-are patrie..." „Zău ? Dar Parcă tot el a spus că omul de știință are, nu ?" A rîs : „Tare ești șmecher !" „Și dacă refuz ?" — l-am întrebat. „Să-mi vinzi invenția sau să pleci ?" „Și una, și alta" — am răspuns. „Simplu : poliția va afla că lucrezi cu noi..."

Sînt sigur că o va face. Matté e om de cuvînt.

26 mai :

Aseară mi s-a părut că i-am văzut pe Vulcănescu și pe Cornelia pe Bulevardul Elisabeta. Am să verific.

27 mai :

Cornelia neagă. S-a înroșit puțin... În definitiv nu-mi e nici logodnică, nici... altceva. Ce drept am asupra ei ?

30 mai :

Vulcănescu vrea tot mai des să ieșim în trei : eu, el și... Cornelia. Nu știu de ce, mă simt tot mai înstrăinat de ei.

Matté a făcut azi o adevărată criză de isterie cînd i-am spus că n-am scris încă articolul pentru „l'Époque" de la Paris. Cînd am adăugat că nici n-am de gînd să-l scriu... a turbat. Ceea ce mă face să cred că articolul nu e nicidecum pentru ziar. Să spere el că ar putea afla ceva din „articol" ? Deocamdată am hotărît să nu i-l dau.

4 iunie :

Azi, la prînz, la birt, m-au acostat doi tipi. M-au silit să intru într-un gang, pe Filantropiei, și să stau de vorbă cu ei. Mi-au oferit trei milioane dacă plec cu ei din țară și două milioane dacă le dau invenția. Am vrut să neg, să le spun că n-am nici o invenție sau să le spun că n-am nici un rezultat concret încă. Mi-au luat-o înainte : „Avem infomații sigure despre stadiul în care te afli cu invenția, domnule Dobrescu" — a zis unul dintre ei. Celălalt, blondul cu cicatricea, a adăugat : „Citești ziarele ?". „Da". „La zi? " „Da". „Atunci e de prisos să-ți spun că e chestie de luni... poate de săptămîni... ca statul nostru să ajungă cel mai puternic de pe glob". „Probabil — i-am spus. Dar, așa cum spunea și bătrînul Homer, nu există pămînt mai drag decît patria". „Homer ăsta și dumneata sînteți doi tîmpiți !" — a strigat el, brutal.

Ce să fac, Dumnezeule ?

6 iunie :

E lucru cert, Cornelia îl iubește pe Vulcănescu. Și, ceea ce este mai trist, se pare că și el o iubește. Pierd teren și pe frontul acesta ! Aș vrea să plîng... Să mă plîng... Dar sînt atît de uscat ! Parcă și sufletul mi s-a strîns, mi s-a chircit, s-a uscat.

19 iunie :

L-am informat pe Matté de insistențele cu care sînt vizitat, în cele mai diferite ocazii, de cei doi tipi. Cînd a auzit, s-a făcut alb de furie. A urlat : „Bandiții ! Ăștia-s oamenii lui Skrober !" Apoi a zbierat la mine : „Vezi dacă nu mă asculți ? Să știi că ăștia n-or să se poarte cu mînuși. Pentru ei deviza «Cine nu-i cu noi e împotriva noastră» e lege. Un glonț, și au pus capăt și invenției, și inventatorului ei".

Oare așa să fie ? În orice caz, nici insistențele lui să-i predau articolul pentru „l'Époque" nu-mi plac ; drept care carnețelul în care l-am proiectat a fost depus într-un loc care-mi pare destul de sigur. Nu-l voi mai preda.

21 iunie :

Trebuie să mă explic cu Cornelia. Biata fată ! Dar parcă are ea vreo vină ? Nu mă mai iubește... ori poate nu m-a iubit niciodată... și pace ! Doar e un om liber, ce dracu ! Și, la urma-urmei, ce să-i zic ? „Iubește-mă pe mine, nu pe Vulcănescu, prietenul meu !"

Dar mă doare că se ascund de mine...

27 iunie :

. . . .

Şi aici se încheie „Jurnalul de front" al lui Mihai Dobrescu. Cornelia mi-a povestit, plîngînd, că Mihai descoperise... sau era pe cale să descopere... un leac împotriva bătrîneţii.

— Mihai descoperise că bătrîneţea nu e altceva decît o boală. O boală — spunea el — cauzată de un virus, ca multe alte boli : virusul bătrîneţii. Ei bine, el susţinea că descoperise acest virus, că lucra la un ser... sau un vaccin... care să-i vină de hac blestematei de bătrîneţi. Mihai spunea...

Mă trezii zicînd visător : „Acesta a fost Mihai Dobrescu !..."

Cornelia mă privi întrebătoare :

— Da, acesta a fost, desigur..., adăugă ea.

Dar eu n-o ascultai. Continuai :

— Şomer, uitat de omenire, uitat de noroc, el căuta calea spre o tinereţe fără bătrîneţe, el lupta pentru fericirea oamenilor, pe care, desigur, i-a iubit mult.

Mi se păru că prea sînt emfatic şi mă ruşinai. O rugai pe Cornelia să-şi şteargă lacrimile.

12

Se pare totuşi că nici şefului meu nu-i este prea la îndemînă să renunţe... să renunţăm !... la ancheta în cazul M. Dobrescu. L-am întîlnit pe Suciu, şi Suciu s-a uitat la mine ca la unul venit din altă lume.

— Mă, tu..., a bîiguit el.

— Ei, ce e ? am rîs eu, văzîndu-i mutra.

— Mă, bolundule, la voi, acolo, la judiciară... s-au bolunzit toţi, mă ?

— Poate...

— **Poate,** pe dracu ! a zis el supărat. Ştii ce-a fost azi ?

— Miercuri, nu ? întrebai şi eu, nu prea sigur.

— Ei, miercuri..., făcu Suciu. Nu ce zi a fost... Ce **s-a petrecut** la voi, acolo... Ştii ?

— Nţ !

— Păi vezi !...

Se vîrî în sufletul meu, cum are el obiceiul, cînd vrea să-ţi spună ceva confidenţial :

— Azi de dimineaţă primesc un telefon : era de la şeful tău, de la Danciu. Mă roagă omul să mă duc pînă la el şi mă duc. Da cînd mă vede în birou mă ia din scurt. Zice : „Suciule, ştii să ţii un secret ?" Eu holbez ochii la el şi zic, nedumerit : „Depinde, don inspector..." „Aha, **depinde...**" — face el. **„Depinde** de... ce ?" — zice iar. „Păi — zic — depinde de... de ce fel de secrete, nu ?" „Aha !" — face Danciu iar. Se plimbă apoi o vreme în jos... în susul biroului... Şi eu

stau... stau ca prostul și mă tot uit la el. Vedeam că-l măcina ceva și eram și curios, dar nu știam cum s-o scald să-l fac să vorbească. Cînd numai ce-l aud: „Ești prieten cu Bocăncel, așa-i ?" Eu sar în sus. „Sigur — zic —, sigur că da. Și, dacă-i vorba de-un secret legat de persoana lui Bocăncel, puteți fi sigur că..." El face un gest cu mîna: adică să tac. Apoi zice: „Știam eu". Și iar se plimbă o vreme după care, brusc, îmi zice: „Și ai timp să-l cauți pe Bocăncel ?" Zic și eu: „Da știți cumva cam pe unde-i umblă pașii ?" „Nu — zice —, nu știu. Asta-i cel mai păcătos că nu știu pe unde ar putea fi găsit. D-aia te-am chemat pe dumneata... Că știu că-i ești prieten, și... Dacă poți — face Danciu —, caută-l... Scoate-l din pămînt, din iarbă verde... da să mi-l găsești !". „Și ?..." — întreb eu, nerăbdător. „Spune-i să nu dea pe la Prefectură înainte de termenul fixat de el împreună cu mine. Da ?" Atît. Atît mi-a spus și... mi-a dat să înțeleg că pot pleca. „Și fii, te rog, discret" — mi-a mai spus în ușă. Apoi a mai adăugat la ureche: „Și să caute să nu dea cu ochii cu nici unul din brigadă... de la judiciară". Uite, asta mi-a spus. Ce dracu se petrece la voi ?

— Bine că m-ai găsit, zic eu. Bine că m-ai găsit, că...

— Păi de cînd te caut ! Și-acum dam fuga să te caut și acasă. Noroc că te găsii...

Îl îmbrățișai, apoi mă despărții repede de el. L-am lăsat, bineînțeles, complet nedumerit. Nu-i bine să-l amestec și pe el în ciorba asta afurisită, care amenință să opărească strașnic.

Va să zică, așa stau lucrurile. Deci telefonul interceptat — fără să vreau — își face efectul: se cere imperios să pun capăt anchetei. Oare ce dracu să fie toată tevatura asta ? Să se sperie un guvern întreg de un individ ca Matté ? Ori mai este și altceva la mijloc ?!

Traversai strada și ieșii pe Văcărești. Trebuia să găsesc un telefon public, trebuia neapărat.

Instinctiv — simțeam că cineva mă tot urmărește din spate — mă întorsei și mi se păru că un „Ford"-38 oprește brusc lîngă trotuar. „Nimic ciudat" — îmi spusei. „La urma urmei, pe o uliță ca asta a Văcăreștilor, o mașină nici nu poate merge în voie, se tîrăște numai. Și-mi continuai drumul. Căutam telefonul și iată-l la un pas de mine. Întinsei mîna și apucai receptorul, dar un impuls tainic, parcă împotriva voinței mele, mă făcu să-l depun înapoi, în furcă, și să trec drumul către un alt telefon, care se zărea vizavi, la un alt debit. Mașinal pusei piciorul pe caldarîmul străzii ca s-o traversez. În clipa aceea însă, o mașină țîșni, ca un bolid, pe alături de mine și, o fracțiune de secundă de aș mai fi ezitat, mă trimitea pe lumea cealaltă. O sudoare rece îmi îmbroboni fruntea. Simțeam că-mi mai revenisem. Primul gînd fu să verific dacă „Fordul"-38 mai era acolo unde-l văzusem cîteva clipe mai înainte, dar dispăruse.

Cîțiva trecători făcură roată în jurul meu:

— Ai scăpat de la moarte sigură, domnule! spuse o femeie.

— Și pînă atunci mașina stătuse de nici n-ai fi zis că avea de gînd s-o pornească..., adăugă un cetățean.

— ...Și-ncă așa zorită ?

— Ați avut noroc, asta e!

— Ziceți mersi și gata, ce să mai...

Îi întrebai de numărul mașinii, dar, așa cum eu nu-l reținusem, nici cei de față n-o făcuseră.

Mă îndreptai alene spre telefon.

Singura mea șansă era să pun din nou mîna pe Matté. Ori să pună din nou **el** mîna pe mine. Cum va fi fost, tot bine era; numai să fi dat de ei! În strada Hagi Ghiță nu mai aveam ce căuta: laboratoarele fuseseră confiscate de stat, casa abandonată de Matté și ai lui, iar de scotocit se pare că scotocisem totul.

Unde să-l găsesc? Unde să-l caut?

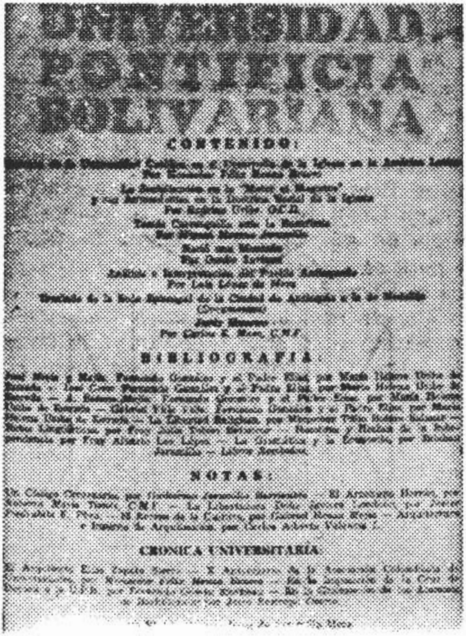
O idee, care-mi stăruia mai de mult în minte și care nu-mi da pace, mă făcu să urc într-o mașină și să zbor la Băneasa, la **Bolta rece.** Telefonul pe care-l dădusem la restaurant îmi confirmase că patroana mă primea. Urcai sus, la doamna Potîngă. O găsii la fel cum o lăsasem în ziua morții soțului ei. Nu se schimbase nimic nici în încăpere, nici pe fața ei.

— Sărut mîinile, doamnă!

Îmi surîse:

(Continuarea în numărul viitor)

POVESTIRILE COLECȚIEI, PESTE HOTARE

UNIVERSIDAD PONTIFICIA BOLIVARIANA

CONTENIDO:

[illegible]

BIBLIOGRAFIA:

[illegible]

NOTAS:

[illegible]

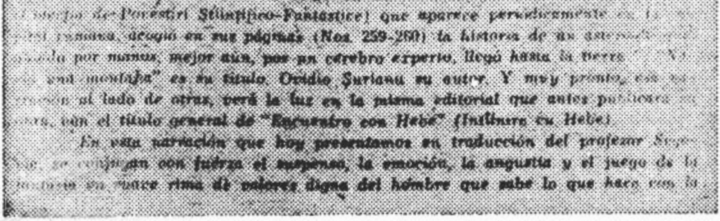
CRONICA UNIVERSITARIA

[illegible]

În revista literară „Universidad Pontificia Bolivariana" (nr. 104, vol. XXX, trimestrul I-1968), care apare la Medellin (**Columbia**), este publicată traducerea în limba spaniolă a povestirii lui Ovidiu Șurianu : „S-a născut un munte", cunoscută cititorilor Colecției.

Tălmăcirea este făcută de prof. Hugo Segovia și e precedată de o prezentare semnată de scriitorul columbian Sergio Mejia Echavarria. Cu o deosebită căldură S. M. Echavarria vorbește atît despre Colecția noastră, cît și despre autorul volumului de anticipație „Cheia comorilor", iar în concluzie iată ce spune cu privire la povestirea tradusă (vezi și Colecția nr. 259—260) :

„Se găsește poezie în «nașterea» acestui munte pe care Ovidiu Șurianu l-a adus — chiar de n-ar fi decît cu imaginația — pînă în frumoșii lui munți românești".

[illegible] del éxito de este escritor [illegible] los más cálidos elogios [illegible]

[illegible] par de años la colección de "Narraciones Científico-Fantásticas" ([illegible] de Povestiri Științifico-Fantastice) que aparece periódicamente [illegible] rumana, acogió en sus páginas (Nos. 259-260) la historia de un [illegible] por manos, mejor aún, por un cerebro experto, llegó hasta la tierra [illegible] una montaña" es su título. Ovidio Șurianu su autor. Y muy pronto, [illegible] al lado de otras, verá la luz en la misma editorial que antes publicó [illegible], con el título general de "Encuentro con Hebe" (Întîlnire cu Hebe).

En esta narración que hoy presentamos en traducción del profesor Sego[illegible] se conjugan con fuerza el suspenso, la emoción, la angustia y el juego de la [illegible] rima de valores digna del hombre que sabe lo que hace con la [illegible]

Cîini în slujba geologilor

În cadrul Institutului geologic al filialei din Karelia a Academiei de științe a U.R.S.S. trei cîini ciobănești și un foxterier au reușit după o pregătire specială să devină ajutoare prețioase în activitatea de cercetare pe teren a geologilor.

Pregătirea animalelor s-a desfășurat în felul următor : pe poligonul de exerciții au fost puse din loc în loc bucăți de pirită, și pe fiecare din ele cîte o bucățică de carne. Cîinii căutau „prada" și cînd o găseau comunicau aceasta printr-un lătrat. Mirosul cărnii pe bucățile de pirită constituia în cadrul experienței excitantul condiționat. După un timp, n-a mai fost pusă carnea și totuși reflexul animalelor la mirosul de sulfură s-a păstrat. Exercițiile au devenit tot mai complicate : pirita a fost ascunsă în crăpături, sub pietriș, îngropată în pămînt la o adîncime de 1—2 m. Cîinii au găsit-o întotdeauna. Ba mai mult, ei au descoperit chiar și roci aflate la o adîncime de 5—7 m, conținînd doar 8—10% din substanța al cărei miros îl cunoșteau ; au descoperit pînă și patru anomalii de roci de sulfuri de fier, dintre care doar una singură fusese prevăzută de geologi. Ulterior au găsit și opt blocuri masive cu un înalt conținut de elemente utile.

Așadar cîinii — au dovedit-o — pot „colabora" cu geologii la munca lor de cercetare pe teren.

Crocodili dresați

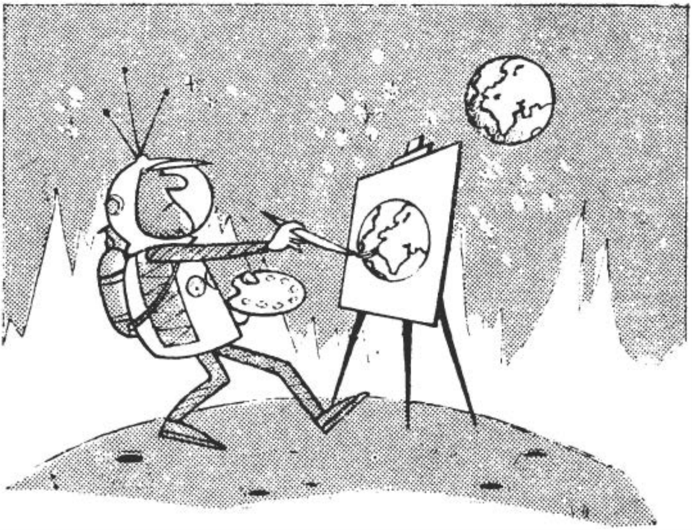
Faptul că și crocodilii pot fi dresați, faptul că aceste reptile-amfibii pot executa numere de-a dreptul senzaționale a dovedit-o Boris Zarkov din Kuibîșev, fost dresor, în prezent pensionar.

Crocodilii Ango și Ciango trăiesc la casa lui de șapte ani, iar acum, ajunși la vîrsta de 40 de ani, au arătat că specia din care fac parte este destul de educabilă cînd se folosesc metode blînde.

La început, amestecul lui Boris Zarkov în viața lor îi supăra destul de tare : hîrîiau înfuriați, căutau să-l lovească cu coada lor grea, să-l apuce cu dinții ascuțiți. S-au obișnuit însă treptat atît cu Boris Zarkov și cu ordinele lui, cît și cu cățelușul Rumba, cu care mai tîrziu s-au împrietenit la cataramă. Tustrei, Ango, Ciango și Rumba, execută cîteva numere extrem de interesante : pe spinarea lor Rumba face diferite figuri de dresură, apucă bucata de zahăr de pe nasul lui Ciango, iar Boris Zarkov își bagă fără teamă mîna în gura crocodililor.

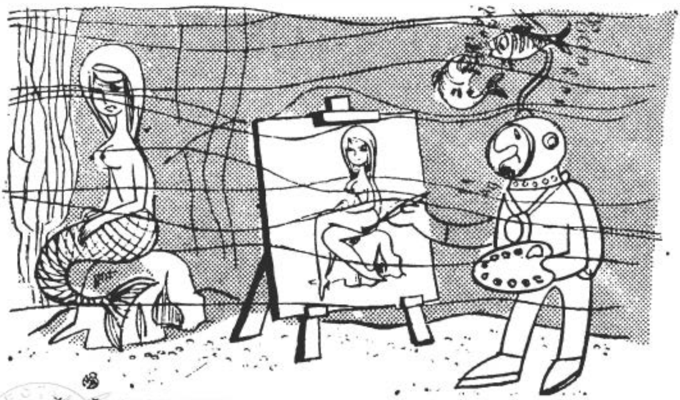
UMOR

de MARIN PAUL

PICTORUL ÎN LUNĂ

— *Să-mi mai spună cineva că nu-s original!*

FĂRĂ CUVINTE

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scinteii“

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reuşit, cu multă dăruire,
muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

●● AUGUST 1968

PREȚUL 1 LEU | 41007